DISCUȚIILE AU ÎNCEPUT PE CÎND MĂSURILE?...

Într-una din ultimele sale ședințe, Biroul federației noastre de fotbal a luat în discuție problema observatorilor federali care funcționează la meciurile de campionat și în primul rînd la cele din Divizia A.

OBSERVATORUL FEDERAL, voluntar sau din activul federației, constituie o problemă importantă prin însăși rolul și atribuțiile sale, de **informator corect, obiectiv, exact al federației,** asupra tuturor condițiilor în care se desfășoară un meci de campionat. Se poate spune că **acest observator este „ochiul" federației, pe ale cărui înregistrări ulterioare se poate bizui și lua măsuri drepte.**

O discuție asupra observatorului federal este cu atît mai necesară azi cînd **se pune în mod imperios problema îmbunătățirii atmosferei de disciplină și sportivitate în care se desfășoară competițiile, mai ales oficiale,** atît pe plan intern, cît și internațional. Abaterile unor jucători, duritățile lor și excesele unor spectatori din tribune au determinat forurile conducătoare sportive să adopte măsuri energice. Recent **C.N.E.F.S. a făcut recomandări precise în această privință organelor în subordine, federațiilor, cluburilor și asociațiilor sportive, iar U.E.F.A. a lansat un apel către toate federațiile naționale, jucători, antrenori, arbitri și spectatori, de îndemn la acțiuni care să readucă fair-play-ul pe terenuri.**

De aici rezultă marea însemnătate pe care o capătă de acum înainte rolul de observator federal. **exactitatea și obiectivitatea rapoartelor, calitățile de care trebuie să dea dovadă o asemenea persoană.** Dar tot de aici reiese și necesitatea absolut imperioasă ca **federația să alcătuiască, cu mult discernămînt și exigență, un lot select de observatori, din persoane care prezintă girul competenței, seriozității, corectitudinii, obiectivității și al dorinței de a contribui din toate puterile la buna desfășurare a competițiilor.**

Cine să fie observator și ce atribuții trebuie să aibă?

Căutînd să răspundem la aceste două întrebări ne vom îngădui cîteva sugestii plecînd de la constatări mai vechi sau mai noi, de la realități care nu pot fi contestate.

Va fi suficientă, după părerea noastră, **selecționarea unui număr de 20—25 de oameni** (pentru Divizia A) care să ofere garanția calităților de mai sus. În orice caz, se impune o restrîngere și o triere severă a lotului actual.

Nu-i nevoie să insistăm prea mult în această privință. Va fi suficient dacă vom aminti cît de diferite au fost relatările la o serie de partide (Politehnica București—Metalul București, Dinamo București—Progresul București, Dinamo București—„U" Cluj, Crișul Oradea—Progresul București etc.). Mai mult chiar, din cauza unei insuficiente selecționări a observatorilor au fost rapoarte care mai mult au încurcat decît au ajutat forurile centrale în elucidarea unor incidente sau fapte de indisciplină.

Și pentru că la ora actuală problema arzătoare o constituie îmbunătățirea stării disciplinare pe terenuri și în tribune, pe de o parte, iar pe de alta pentru că — în mod normal — un singur om nu va putea urmări și nota TOTUL, considerăm că **atribuțiile observatorului federal trebuie limitate pentru o perioadă, la chestiuni de disciplină.** Desigur, poate face referiri, la modul general, și asupra problemelor de ordin tehnic (în această privință pot fi folosiți exclusiv antrenorii federali). Dar, în principal, rapoartele lor trebuie să se refere la ceea ce se întîmplă pe teren și în tribune ca disciplină, dar absolut tot pentru că, **dintr-o obișnuință condamnabilă, sînt arbitri care nu consemnează în rapoartele lor** (al doilea act oficial pe baza căruia federația poate lua decizii) **cu exactitate faptele din timpul jocului și după terminarea lui, mai ales pe cele care se referă la persoanele lor!...**

În ce privește **intervențiile observatorului federal,** de asemenea, apreciem că ele trebuie **limitate la strictul necesar și numai în cazuri extreme.** În fond, în **probleme de fapte de joc singurul care poate decide este arbitrul, investit cu puteri în această privință de regulamentul internațional de joc,** după care se dispută meciurile și la noi. Observatorul poate interveni pe lîngă arbitru, înainte sau la pauză, **numai dacă este cazul să-i ceară respectarea întocmai sau aplicarea mai riguroasă a regulilor de joc.** Iar cu conducătorii ce să mai discute? De ani de zile, conducătorii (și antrenorii) știu ce măsuri trebuie să ia și, împreună cu jucătorii, ce le este permis să facă și ce nu, în teren și în afara lui. **N-a existat an în care federația să nu le reamintească îndatoririle pe care le au în organizarea și desfășurarea meciurilor, în materie de disciplină.** Mai este nevoie ca la fiecare meci să li se atragă atenția? Noi credem că nu. Dar, **dacă totuși împrejurările o cer, atunci observatorul poate interveni la pauză pe lîngă conducători, cerîndu-le măsurile impuse de situația de fapt.**

Totul trebuie făcut însă, într-un mod civilizat dar ferm și ținînd seama că **intervențiile repetate pot trezi suspiciuni.** De asemenea, ne permitem să mai punctăm două din condițiile care trebuie respectate de un observator:

- **aprecieri uniforme pentru toată lumea, indiferent de categoria echipelor sau a jucătorilor,** ba chiar **să fie mai exigent față de echipele și jucătorii fruntași**
- să evite comentarea meciului, înainte sau după, **părerea sa să și-o exprime o singură dată în raport.**

Bineînțeles că în cazul unui asemenea lot de observatori și federației îi revin obligații față de ei și în primul rînd aceea de **a le asigura condiții materiale — eventual o indemnizație — pentru îndeplinirea acestei misiuni.** Lipsa unor astfel de condiții a făcut ca în sezonul trecut, ca și în altele de fapt, federația să caute cu luminarea un om care să **accepte** să plece în deplasare. De asemenea:

— **să le asigure concursul organelor locale de ordine** în caz de nevoie;

— să considere **raportul înaintat drept act oficial principal** pe baza căruia să tragă concluzii și să ia măsuri drepte;

— **să aplice sancțiunile care vor rezulta din raport,** în funcție de gravitatea abaterilor, **de la suspendare** (automată în cazul eliminărilor din joc) **pînă la** — și noi propunem acest lucru — **pierderea meciului,** așa cum se întîmplă în Italia sau Bulgaria, unde excesele publicului (invadarea terenului, aruncarea cu obiecte etc.) se răsfrîng asupra echipei;

— să aplice, de la caz la caz, **sistemul delegărilor de observatori secreți.**

Problema observatorilor federali poate și trebuie să fie rezolvată **printr-o selecționare severă a unui lot de persoane capabile să îndeplinească fără repros o asemenea misiune și prin întărirea autorității lor** în fața cluburilor, asociațiilor sportive, antrenorilor, jucătorilor și spectatorilor, totul în folosul fotbalului nostru.

Petre GAȚU

ÎN OBIECTIV: OBSERVATORII FEDERALI

CE TREBUIE SĂ MODIFICĂM?...

S-a spus, atunci cînd s-a cerut reînființarea echipelor de tineret, că trecerea jucătorilor de la campionatul de juniori direct la rigorile Diviziei A este dăunătoare chiar și pentru cei mai talentați și mai robuști dintre ei, că este necesară o competiție intermediară în care tînărul fotbalist să se maturizeze. Și pe bună dreptate!

Dacă privit din alte unghiuri campionatul de care vorbim nu și-a atins pe deplin scopul, apoi — chiar numai din acest punct de vedere — el și-a adus o contribuție deosebită. Cine ar fi auzit de **Țană, de Tacoi, Boșoteanu, Bălan, Simionaș, Volmer, Decu, Beldeanu, Cringașu, Grüber, Broșovschi, Ivan II, M. Ionescu** (F.C. Argeș), **Cristache, Ștefănescu** sau de mulți alții dacă nu exista această „divizie de tineret"? Deci, reușită totală pe această linie: maturizați în echipele de tineret, cei mai mulți dintre cei mai susamintiți au rămas în echipele de seniori din momentul promovării, fiind un real cîștig pentru fotbalul nostru.

Este firesc ca o competiție să șchiopătează dacă nu i se acordă atenția necesară. Adică tocmai ceea ce s-a întîmplat cu ediția încheiată a campionatului de tineret — rezerve: **foarte multe meciuri, mai ales în provincie, s-au disputat pe terenuri proaste, total neîngrijite, sub conducerea unor arbitri nepregătiți sau începători; o serie de echipe au fost alcătuite în pripă, formal, numai pentru că erau obligatorii. Au fost și cazuri cînd o serie de partide nu s-au disputat pentru că organizatorii n-au putut asigura un teren pentru meciul de tineret.** De pildă jocul F. C. Argeș — Universitatea Craiova, cîștigat de oaspeți cu 3—0 prin decizia federației. Dar, fiindcă veni vorba de craioveni, să amintim că deținătorii locului I au manifestat aici uneori dezinteres, dovadă că au pierdut cu 3—0 jocurile disputate în deplasare cu U.T.A. și Petrolul pentru că n-au prezentat carnetele de legitimare ale unor jucători la ședințele de omologare a rezultatelor.

Au existat **voci** care au cerut ca întrecerea echipelor de tineret să se dispute pe zone pentru a se elimina deplasările prea lungi, ținînd seama că mulți dintre jucători sînt elevi și pierd multe ore de școală. Observația este, într-un fel, justă. Dar dacă întrecerea s-ar disputa în felul acesta, pe două fronturi, cheltuielile ar crește: ar spori loturile, ar trebui cîte un conducător și cîte un medic în plus. Atenția clubului s-ar dispersa. Menținîndu-se actualul sistem de desfășurare, antrenorul principal are tot timpul în vizor și echipa de tineret, presupusă (cel puțin!) a fi copia tehnico-tactică a celei **mari.** Cele două formații ducînd o activitate separată s-ar adînci și mai mult granița (existentă, de altfel, și acum) dintre ele.

Ce ar trebui făcut pentru a se asigura succesul viitoarei întreceri? Nu ne îndoim că federația a studiat de pe acum concluziile campionatului încheiat și are în vederile sale asigurarea unui cadru organizatoric mai bun întrecerii echipelor de tineret-rezerve. Noi credem că, pe lîngă schimbarea denumirii competiției și limitarea vîrstei jucătorilor participanți, asigurarea unor arbitri de valoare și a unor terenuri corespunzătoare.

OPINIA REDACȚIEI ASUPRA OPORTUNITĂȚII CAMPIONATULUI DE TINERET

Universitatea Craiova a adus titlul în Cetatea Băniei datorită existenței unui nucleu de fotbaliști valoroși pe care prof. **Constantin Oțet** a construit echipa. Deci: prezentarea de regulă cam a acelorași formații, coroborată cu buna pregătire a sportivilor. În schimb, alte cluburi au prezentat echipe cu fluctuații de nume atît de mari de la o etapă la alta, încît aproape că nici n-o mai recunoșteai. Ca de pildă **F. C. Argeș** care, spre sfîrșitul întrecerii, a prezentat trei garnituri de tineret-rezerve: cei mai mulți din prima echipă au luat drumul formației de Divizia A și au fost înlocuiți cu juniori ceea ce este un fapt pozitiv. Dar aceștia, din urmă, la rîndul lor, atunci cînd s-au apropiat etapele finale ale campionatului de juniori, au revenit în echipa de juniori, fiind înlocuiți... cu ce a mai rămas! Modificări aproape la fel de substanțiale s-au mai înregistrat la **Jiul** (în special între tur și retur), **„U" Cluj** (unde cei mai mulți jucători au promovat în prima formație) sau **U.T.A.** Surprinde, numai pentru cel neavizat, locul excelent ocupat de **Crișul Oradea** (echipă pregătită de **Ladislau Vlad**), ceea ce dovedește valoarea pepinierei orădene. Mai ales că între prima echipă a **Crișului** și cea de tineret nu există diferență de vîrstă.

Existînd, deci, aceste diferențe — firești — de valoare în cadrul aceleiași echipe de la o duminică la alta datorită necesităților de moment ale formației de seniori, nedecernarea titlului de campioană și inexistența retrogradatelor pe baza clasamentului final al competiției, de ce să se numească această întrecere „campionat"? De ce să nu fie denumită, să zicem, **„Trofeul speranțelor"?** Sau de ce să nu poarte un asemenea trofeu numele unuia dintre pionierii fotbalului nostru, ori al uneia din fostele glorii?

Atunci cînd spui **campionat** înțelegi o luptă aspră pentru întîietate, cu abdicarea de la rostul întrecerii echipelor de tineret-rezerve — un **laborator de șlefuire a valorilor.** Cu alte cuvinte: **întrecerea acestor formații nu trebuie să fie un scop în sine ci un mijloc de creștere a elementelor pentru principalelor loturi.**

Acordîndu-se acestor echipe și întrecerii lor atenția cuvenită din partea tuturor factorilor, socotim că peste un an, în comitetul federal nu se va mai discuta despre desființarea competiției tineretului ci, dimpotrivă, se va releva totala ei utilitate...

arbitrul și...

„A face sport înseamnă a învinge fără a ucide"
(PAUL VIALAR)

„Mirajul balonului rotund" face ca ARBITRUL ȘI SPECTATORII să se întîlnească, duminică de duminică, în arena sportivă. Aici, timp de 90 de minute (uneori poate mai mult) „OMUL — cum bine o intuiește Ionel Teodoreanu — ÎNTRE CER ȘI PĂMÎNT, DEVINE COPAC ÎN PĂDURE SAU VAL ÎN OCEAN". Aici, într-o luptă inegală 100, 1.000, 10.000, 100.000 de voințe, animate de dorința ca echipa favorită să cîștige, se confruntă cu... UNA SINGURĂ, CU VOINȚA ARBITRULUI!

Privită simplist, această confruntare apare ca o relație obișnuită. Dincolo de ea, însă, se ascund implicații (poate) nebănuite. În zilele noastre nimeni nu poate concepe decît ca indispensabilă jocului de fotbal prezența spectatorilor. Fiindcă, fără cordonul uman cu care este încins terenul de joc și fără clocotul neostoit al mulțimilor, fotbalul ar fi dezgolit de spiritul său. Tot la fel, fără personajul care oficiază în „roba" neagră, respectul regulii nu ar putea căpăta sensul său real.

Acceptînd aceste prezențe ca o condiție **sine qua non** a întrecerii fotbalistice, vom încerca să pătrundem în intimitatea relațiilor arbitru-spectator, fără a ocoli adevărul, indiferent cît de crud ar fi el.

De la început trebuie relevat că spectatorul contemporan nu mai este un simplu neinițiat. El are o cultură fotbalistică mult mai avansată decît cea a spectatorului vremurilor trecute. Poate că acest lucru îi îndreptățește imixtiunea mai netă și mai frecventă în joc.

Există, însă, și spectatori care văd în arbitru fie purtătorul intereselor uneia sau alteia dintre echipele participante la întrecere, fie că îl socotesc ignorant, fie că îl privesc — pur și simplu — ca pe un nepriceput, dacă echipa favorită nu obține un rezultat favorabil.

În orice caz, de aici derivă, în bună măsură, atmosfera care îl înconjoară pe arbitru, precum și toată suita de acte — uneori necugetate — care o însoțesc. Arbitrul, doar pînă la primul semnal de fluier care „vizează" echipa gazdă este aplaudat și poate... aclamat. După aceea, lucrurile se schimbă: la cele mai neînsemnate intervenții împotriva gazdelor este gratulat cu apostrofări; la chestiunile ceva mai grave este amenințat; la hotărîrile decisive — poate — chiar bruscat sau molestat...

Așa se derulează, de fapt, ATENTATUL LA CINSTEA ARBITRULUI. Eficiența lui depinde însă de armătura sa psihică: dacă arbitrul are un psihic tenace, atunci va rezista presiunilor, iar dacă nu va avea tăria să-i reziste, atunci va vicia, neîndoielnic, rezultatul întrecerii sportive.

Apostrofările, injuriile și amenințările urmăresc, evident, să schimbe decizia arbitrului, atentează nu numai la cinstea lui ci și la spiritul jocului, la echitatea însăși. Uneori lucrurile nu se opresc aici. Puțini spectatori turbulenți care, din nefericire, se mai bucură pe alocuri de indulgența celor din jurul lor extind însă, uneori, aria mijloacelor cu care încearcă să întineze cinstea arbitrului, utilizînd argumentul suprem: sticla de bere din care, de cele mai multe ori își „hrănesc" mentalitatea. Și astfel, atentatul la cinstea arbitrului se transformă într-un atentat la integritatea lui corporală.

Și-a pus vreodată întrebarea acest spectator că dacă astăzi, în calitate de gazdă, atentează la onestitatea arbitrului, mîine nu va fi oare victima propriului său comportament cînd echipa favorită își va inversa rolul?

Nu se gîndește că dacă fotbalul ar deveni o relație matematică (+2 puncte acasă, −2 puncte în deplasare=0) care exclude surpriza, va ajunge în brațele desuetudinii?

Nu se gîndește că „A FACE SPORT ÎNSEAMNĂ A ÎNVINGE FĂRĂ A UCIDE?"

CHIRIAC MANUȘARIDE

3 ...spectatorii